

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 samt dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5821; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2664).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Hækkerup: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling, idet jeg forudsætter, at de mange enkeltheder i lovforslaget mere rimeligt kan behandles i et udvalg. Jeg vil understrege, at det for mig står således, at dette lovforslag er udtryk for et afgørende brud med fortiden på dette område, og at man indfører et helt nyt princip, hvilket, synes jeg, har fundet næsten demonstrativt udtryk i den nu foreslåede § 78, stk. 1, hvor man siger, at strafbart forhold ikke medfører tab af borgerlige rettigheder. Jeg har med megen interesse gjort mig bekendt med den betænkning, straffelovskommissionen afgav den 2. maj i fjor, ligesom jeg med megen interesse har studeret den højtærede justitsministers fremsættelsestale, navnlig de indledende bemærkninger om straffens formål og begrundelse, og i denne forbindelse bemærkningerne om straffuldbyrdelsen. Jeg ved jo, at den højtærede justitsminister har interesseret sig meget for dette emne og også gjort det til genstand for studier i udlandet.

Det foreliggende lovforslag ligger jo på linie med det lovforslag, der blev fremsat af den højtærede justitsministers forgænger i maj i fjor. Ved denne lejlighed fremhævede den daværende justitsminister som sit synspunkt, at man ved straffuldbyrdelsen måtte gå over til individualiserende

behandling af fangerne, og i forlængelse heraf trænger jo hele resocialiseringsproblemet sig på. Den daværende justitsminister udtrykte det på den måde, at det, det drejede sig om, var at lette de straffedes tilbagevenden til en ordnet tilværelse, fordi man derved formindskede faren for tilbagefald. Det er det samme synspunkt, straffelovskommissionen har gjort til sit, når den kun vil lade rettighedsfortabelse indtræde, når der foreligger nærliggende fare for misbrug af en autoriseret stilling, det man har kaldt adækvanssynspunktet.

Jeg har også med megen interesse fulgt den debat, der har været ført i „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvor landsdommer Trolle og professor Ross på væsentlige punkter har kritiseret straffelovskommissionens betænkning og den tidligere justitsministers lovforslag. Jeg vil dog gerne understrege, at kritikken ikke har sat ind overfor de bestemmelser, der omfatter det, jeg vil kalde de almindelige og de sociale rettigheder, men alene overfor stillinger, der kræver offentlig autorisation, altså overfor de bestemmelser, lovforslaget indeholder om de straffedes adgang til enten at genindtræde i sådanne stillinger eller overhovedet opnå sådanne stillinger.

Jeg forstod på den højtærede justitsministers fremsættelsestale, at ministeren i nogen grad delte disse betæneligheder. Jeg vil dog om denne debat sige, at når professor Ross har stillet det så skarpt op, at han siger, at en offentlig autorisation ikke blot dækker en standard i dygtighed, men også i moral og pålidelighed, forekommer det mig, at han her er gået altfor vidt, og jeg synes, den højtærede justitsminister har ret, når ministeren i bemærkningerne til lovforslaget siger, at de myndigheder, der giver denne offentlige autorisation eller godkendelse, jo kun kan give garanti for den pågældendes faglige dygtighed. Det fremgår også klart af den omstændighed, at den vedkommende myndighed jo alene har ret til at skride ind i de tilfælde, hvor den pågældende person tidligere har været straffet. Jeg ved ikke, hvilken risiko det vil medføre, hvis man går til den ændring, lovforslaget på dette område er udtryk for. Jeg for mit vedkommende tror, at kravet om nærliggende fare for misbrug er tilstrækkeligt til at hindre en alvorlig risiko. Iøvrigt er forholdet jo ikke det, at vi har en kriminalstatistik, der tillader os at få besvaret dette spørgsmål.

Den højtærede justitsminister har i bemærkningerne til lovforslaget fremhævet,